

vzaté jím povinnosti vyžadovaly, přesvědčil, zda úkony, ve zmíněné vyhlášce předepsané, jsou skutečně plněny; on to za sporu ani vůbec ne-
tvrdil, omeziv se na všeobecné tvrzení, že opětovně přiváděl polírovi
na paměť řádné plnění povinnosti jeho, týkající se čištění a posypávání
chodníku. Spolehl se takto prostě na stavbyvedoucího, na něhož přenesl
úkol převzatý a o další běh věcí se nestaral. Toto opomenutí mělo v zá-
pětí, že v kritickou dobu nebyl chodník před domem vůbec posypán,
ačkoliv povrch jeho byl následkem náledí kluzký. Tím je prokázána pří-
činná souvislost mezi opomenutím žalovaného stavitele a úrazem žalob-
kyně, což má v důsledku, že i on jest práv ze škody žalobkyni vzešlé,
zvláště když tím, že přenesl úkol svůj na někoho jiného, nesprostil se
ještě beze všeho ručení za zavinění, jež jemu samému na vrub padá. Na-
prosto pochyben jest poukaz žalobkyně k §u 1313 a) obč. zák., z něhož
dovolatelka snaží se dovoditi ručení všech žalovaných vyjímajíc žalo-
vaného dělníka. Vždyť ustanovení to platí jen v poměru smluvnímu, t
tam, kde někdo někomu jinému smlouvou k plnění jest záváz
v kterémžto případě ručí ovšem bezpodmínečně za vinu osob, jichž i
užívá k plnění závazku smluvního, nikoli však v poměru deliktním, jak
v tomto případě. K tomu ustanovení §u 1313 a) obč. zák. se nevztahuje

Čís. 461.

**Byl-li čeledín poškozen zvířetem, jež již delší dobu znal a opatroval,
jde o náhodu v jeho osobě, z níž není práv zaměstnavatel.**

(Rozh. ze dne 23. března 1920, Rv I 144/20.)

Žalující čeledín, chtěje po práci vypřáhnouti koně, jež měl již 11 mě-
síců na starosti, byl kopnut koněm do nohy. Žalobě jeho proti hospodáři
o náhradu škody procesní soud prvního stádu nevyhověl. Dů-
vody: Žalobní nárok opírá se o předpis § 1325 obč. zák., jenž předpo-
kládá zavinění ve smyslu 30. hlavy II. dílu občanského zákoníka, leč ža-
lobci se důkaz v tomto směru nezdařil. Bylo zjištěno, že žalobce v den
nehody orál na poli, jež bylo značně rozměklé deštěm, a že pluh, jehož
používal, byl vadným. Tím kladeny byly na koně veliké požadavky,
čímž stali se velice neklidnými. Žalobce měl práci přerušiti a prohlédnouti
řádne pluh, když viděl, že nesprávně oře, neměl však v práci pokračovati
a tím koně přespříliš namáhati. Koně nebyli zlí, a bylo vinou žalobcovou,
že vypřáhal koně — jež po 11měsíční službě již dobře znal — ihned po
práci tak namáhavě. Nelze tudíž ze zjištěných skutečností vyvoditi za-
vinění žalovaného, ba naopak právem jest míti za to, že nehoda nastala
zaviněním žalobcovým, nehledě k tomu, že, i kdyby šlo o pouhou náhodu,
stihly by následky její dle § 1311 obč. zák. poškozeného, jenž přivodil
náhodu svým zaviněním. Odvolací soud potvrdil rozsudek soudu
prvního stádu v podstatě z týchž důvodů.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Prohlédnutí pluhu, je-li způsobilý k orání, nebo včasné zastavení orby,
byl-li pluh vadný a koně nepokojní, bylo věcí žalobce, který námezdní

smlouvou byl vázán, konati práce jemu podle smlouvy uložené, a oprávněn, odepřítí je, nebylo-li spřežení nebo nástroje, jemu za tím účelem odevzdané, takové, by se jimi práce mohla vykonati. Že by spřežení, žalobcem upotřebené, k řádné práci orní bylo nezpůsobilé, bylo by vyvráceno již doznanou skutečností, že žalobce ho přece po 11 měsících na starosti měl a ani netvrdil, že by byl po tu dobu nějaké vady takové koním těm vytýkal. Leč i kdyby tomu tak bylo, jednal přece žalobce, který je čeledínem a za 11 měsíců koní jemu svěřených poznati mohl, na vlastní nebezpečí, když domněle nezpůsobilým nástrojem a nezpůsobilým potahem práce jemu uložené se podjal, aniž by, jako bylo nejen právem, nýbrž i povinností jeho, slovem se o těchto překážkách práce jemu uložené byl žalovanému zmínil.

Čís. 462.

Nároku na náhradu škody dle §u 1310 obč. zák. lze se domáhati teprve, když před tím marně bylo se žalobou domáháno náhrady škody na osobách k doзору povinných.

(Rozh. ze dne 23. března 1920, R II 54/20.)

Žalobkyně, byvši postřelena třináctiletým hochem, domáhala se na něm odškodnění, při čemž si již odpočetla hodnotu zboží, jež jí dal otec žalovaného jako náhradu. Procesní soud první stolice žalobu pro tentokráte zamítl. Důvody: Dle údajů žalující strany vystřelil nezletilý žalovaný dne 28. března 1918 na žalobkyni, jež výstřelem tím byla na čele zraněna. Škodu úrazem tím vzniklou nemůže však žalobkyně toho času žádati na žalovaném; neboť též narodil se, jak nesporno, dne 14. května 1905, byl tedy v době úrazu (28. března 1918) ne celých 13 roků stár a proto nedospělý. (§§ 21 a 1308 obč. zák. nový doslov.) Jde-li o uplatňování škody proti osobě nedospělé, tu zákon zcela jasně označuje onu osobu, jež má býti žalována. Dle § 1309 obč. zák. má totiž škodu takovou nahraditi ten, komu lze škodu přičísti proto, že nepřihlížel k nedospělému, jemu v opatrování svěřenému. Nedocílil-li poškozený takovým způsobem náhrady škody, pak teprve může se obrátiti i na nedospělého, škodu mu způsobivšího (§ 1310 obč. zák.). Že žalobkyně na osobě povinné k dohledu nad nedospělým již žádala pořadem práva náhradu škody a to bez výsledku, ani netvrdila, tím méně prokázala. Předpoklady pro použití ustanovení § 1310 obč. zák. nejsou toho času dány a nebyla proto žalobkyně oprávněna nedospělého žalovaného na náhradu škody žalovati. O dovolací soud zrušil k odvolání žalobkyně rozsudek soudu první stolice a přikázal mu, by po právomoci zrušovacího usnesení ve věci znovu jednal a ji rozhodl. Důvody: Dovolatelka uplatňuje důvod nesprávného právního posouzení, dovozujíc, že první soud vychází z omylného názoru, že žaloba dle ustanovení § 1310 obč. zák. má místo jen tenkrát, když neměla úspěchu předchozí žaloba o náhradu škody proti osobám, jímž přísluší dohled nad osobami, jmenovanými v § 1308 obč. zák. Není pochybnosti o tom, že předpis § 1310 obč. zák. jest výjimečným ustanovením ze všeobecné normy § 1308 obč. zák., která stanoví, že nedospělec do 14. roku není práv ze škody, jím způsobené. Jest také správné, že